

Com fer sobreviure les hortes de Santa Eugènia i Salt sense poder regar

Una dona carregada amb dos pots plens d'aigua extreta d'una bassa de les hortes de Santa Eugènia.

L'habitual paisatge de diferents tonalitats verdes de les hortes queda entrebancat als ulls dels qui passegen per les hortes per esquitxades de contrastos groguencs. Les últimes pluges han ajudat a esmorteir aquest efecte, però es preveu que en pocs dies, novament, la sensació d'una terra que plora de set torni a aflorar. Sovintegen les expedicions d'hortolans al Ter entre aquells que tenen el riu més a prop. Van carregats amb garrafes d'aigua de cinc, sis o vuit litres. Tantes com poden carregar. S'hi desplacen

lleugers amb els recipients buits i tornen als horts carregats, com poden, fent pauses si convé, xerrant amb alguns dels qui s'aturen o conversant sobre el temps amb altres hortolans. Es mouen ajudats amb carros de supermercat, carretons, bicicletes o altres utensilis. De vegades, s'ajuden entre ells. Altres hortolans tenen dipòsits o bidons de grans dimensions a la seva parcel·la i recullen l'aigua de la pluja, quan cau. La sort ha volgut que aquests dies el cel hagi estat generós. Ha estat el moment per desplegar tots els recipients possibles per recollir la màxima aigua possible: pots, llaunes, ampolles, garrafes i dipòsits. També n'hi ha que busquen alguna font oberta per agafar aigua. No totes ho estan. Els afortunats poden moure-les amb un cotxe. Altres, s'agenollen i agafen aigua dels bassals generats en el clot del camí. Florencio Garrido arriba cap a les deu del matí a la riba del Ter. Es tracta d'un punt on la riba va quedar arrasada pel temporal «Gloria» i ha quedat una platgeta de roques blanquinoses que fa fàcil quedar pràcticament suspès entre les pedres al mig del riu. En aquest punt, al llarg del dia hi poden passar entre vuit i deu hortolans a recollir aigua del riu. Garrido segueix sempre el mateix mecanisme: omple una regadora i amb aquesta va omplint totes les garrafes. En porta onze de vuit litres. Haurà de tornar al seu hort, situat a mig quilòmetre, carregat amb 88 litres d'aigua ajudat d'un carretó d'obra. Està jubilat i té 75 anys. Va anar a viure a Salt fa uns quatre anys després de residir durant molts anys a Estanyol. Havia treballat de muntador de línies elèctriques primer i, posteriorment, va constituir una cooperativa amb seu a Riudellots de la Selva. A Salt va decidir llogar un hort per entretenir-s'hi matí i tarda. El preu que paga al propietari és simbòlic però el propietari s'assegura tenir el terreny net i cuidat. «És lamentable no tenir aigua», admet Garrido. Li agradaria, si fos possible, que els canals portessin aigua, almenys un cop al dia per poder agafar aigua i estalviar-se els viatges al riu. Falta veure la lletra petita de l'aixecament de l'emergència per sequera decretat tot just ahir pel Govern català. Tot i això, considera que «primer ha de ser la població i després els horts, sens dubte». Lamenta l'aspecte de la zona. «Vivim de la terra, però la gent no vol treballar la terra», diu Garrido que ensenya el seu entorn i assenyala que «hi ha molts llocs abandonats i en altres, només hi ha herbes o males collites». «Tots som gent gran, no hi ha joves», apunta. «El treball és dur i està mal pagat», insisteix i, a més a més, «treballes i una gelada t'ho mata tot o et fa molt de mal», explica, per argumentar perquè creu que no hi ha joventut a les hortes. En un altre punt, hi ha Felipe Hernández. Té 74 anys, i sol anar a l'hort als matins i alguna tarda. Era repartidor de fusta i viu a Sant Narcís. Anar a recollir aigua fins al riu Ter li queda molt lluny i es resigna a esperar la pluja que cau al sostre del petit habitacle que té a l'hort. La seva parcel·la és al terme municipal de Girona a prop del conglomerat de supermercats, establiments de menjar ràpid i residències. Això sí, té un dipòsit amb una capacitat de mil litres i diverses galledes i garrafes escampades pel terreny. «Si no tinc aigua, s'acaba l'hort», explica. De fet, ensenya com més de la meitat del terreny està sense sembrar i les patates i les cebes molt seques. Riu, possiblement resignat. Fa vint anys que lloga el terreny a un particular perquè el mantingui en condicions i l'Ajuntament no li faci pagar per netejar-lo. «Només podem plantar quatre carabasses, algun enciam i bledes», sospira. «Si hem de patir per l'aigua als pisos, hem d'acceptar a la força no tenir aigua per regar», indica. A prop del terreny de Felipe Hernández hi ha un grapat d'hortos de lloguer municipals. Han

d'estar en funcionament, ja que si no, els llogaters perden el dret a treballar-hi i l'Ajuntament el pot cedir a una altra persona interessada. Una dona, amb un barret repeteix un recorregut carregant un pal amb un pot de pintura a cada extrem. És pràcticament cada matí, fins que té prou aigua. Camina cada matí, en diverses ocasions, fins a una bassa rodona pràcticament on omple amb aigua els dos pots i torna a l'hort. Repeteix l'operació diverses vegades. La bassa està seca després d'una actuació de l'Ajuntament per eliminar-ne les espècies invasores. Amb aquests dies de pluja, ha crescut algun mil·límetre. La séquia baixarà sense aigua fins que la sequera no remeti notablement. Ara mateix, s'està en emergència 1 per la sequera tot i que dilluns vinent es passarà a excepcionalitat. Aquestes fases imposen unes restriccions a les concessions de captacions superficials d'aigua que determina l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i que es decideixen en el marc de les comissions de desembassament del Ter i del Llobregat. Hi assisteixen les Comunitats de Regants, ja que estan també afectades. Si les condicions varien, i en el marc de la comissió s'autoritza a captar aigua es procedirà a reobrir el pas de l'aigua. Aquests dies s'haurà d'establir si torna l'aigua a la séquia, als canals i als horts.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona/2024/05/08/com-fer-sobreviure-les-hortes-102064905.html>